

50 NĂM

CUỘC TÌNH HỒNG

(50-YEAR-GOLDEN ANNIVERSARY)

14-12-1963 – 14-12-2013

(29-10-Quý Mão – 12-11-Quý Tỵ)

MX Cao Văn Tâm.

Tâm tư này là những lời tự thuật, trung thực viết về “Cuộc Tình Hồng 50 Năm” của vợ chồng tôi, để chia sẻ cùng thân quyến, bạn hữu và quý vị mà chúng tôi trân trọng.

* * * * *

*Ôi! Cái thừa ban đầu lưu luyến ấy!
Ngàn năm chưa dễ mấy ai quên!*

Kê sao cho xiết cái thời sống độc thân, với nhiều kỷ niệm thật dễ thương của những ngày thân ái. Những kỷ niệm đã ghi sâu vào ký ức tôi, với nhiều cảm tình thật khó quên, những cảm tình khó quên ấy, mỗi khi nhớ lại luôn làm tôi cảm động và sung sướng!

Thừa đó tôi chỉ biết “Si” chứ chưa biết “Yêu”. Si thì tôi đã si nhiều cô, nhưng khi yêu thì tôi chỉ yêu có một người, người đó là em, chính là em. Tôi gặp em trong những lần kỳ diệu, thật kỳ diệu, mà tôi tưởng như đã có “Cao Xanh Sấp Đật”, hay còn gọi: “Duyên Tiền Định”.

Một hôm tôi và anh Nguyễn Văn Thọ từ Xoài Minh, xã Phước Lý, cách Saigon khoảng hơn 20 cây số, về hướng Tây-Nam, nơi có làng Thanh Giã và làng Tiên Nha, từ Bắc di cư vào đây năm 1954. Chúng tôi trên đường về Saigon, khi tới gần Saigon, anh Thọ đề nghị



30 năm cuộc tình nồng

tôi cùng anh ghé thăm cô em tên Bấy, đang ở và làm việc tại đây. Tôi nhận lời ngay, vì hôm đó là ngày Chủ Nhật, không có việc gì phải vội, phải gấp cả.

Bước vào căn phòng, lúc đầu tôi chỉ thấy có cô Bấy, vài phút sau nàng ở đâu về, cô Bấy giới thiệu:

— Đây là Nga, Bích Nga, đang làm ở văn phòng nhà máy in, và ở chung phòng với em, còn đây là anh Tâm, bạn của anh Thọ.

Nàng và tôi cùng nhìn nhau, tôi nhẹ cúi đầu, lễ phép:

— Chào cô Nga.

Nàng cũng nhẹ gật đầu:

— Chào anh!

Tôi chăm chú nhìn, và thì thầm trong hơi thở: Xinh quá! Rồi vì tôn trọng người bạn cùng phòng đang có khách, Nàng lại bỏ ra đi, tôi nhìn theo ngẩn ngơ, nuối tiếc!

Người đầu gặp gỡ làm chi!

Trăm năm biết có duyên gì hay không?

Nga, Bích Nga, tôi biết tên em rồi nhé. Tên em đẹp và dễ thương lắm, đẹp và dễ thương như con người em vậy! Hồi đó nàng khoảng 17 tuổi, cái tuổi đẹp nhất của đời người. Lúc ấy nàng ăn mặc rất đơn sơ, với áo ngắn quần thâm, mái tóc mượt buông xõa bờ vai, đôi mắt to đen nhánh, đôi môi mọng đỏ, dáng điệu hiền và một chút thơ ngây, nàng đã làm xao xuyến lòng tôi! Khi nàng đi rồi, tôi thầm nhủ: Nếu có duyên thì sẽ gặp lại. Làm sao tôi sẽ gặp lại được nàng? Khi một người con trai đang đi tìm một “nửa Kia” thì đâu có ngại khó, dù phải băng sông vượt núi cũng cứ băng cứ vượt mà!

Rồi thời gian trôi hơn cả năm, tôi hầu như đã lãng quên chuyện Nga. Một hôm tôi và anh bạn tên Trương cùng đi chơi, khi trở về qua xã Phú Nhuận, anh Trương yêu cầu tôi cùng anh ghé thăm một gia đình người quen của anh. Hôm ấy tôi cũng không bận gì, nên tôi đồng ý theo anh. Khi bước vào nhà, tôi vô cùng ngạc nhiên gặp lại Nga, chính là Bích Nga, người đã “hợp hôn” tôi hơn một năm về trước. Không biết Nga có nhớ cái lần gặp tôi tại nhà cô Bảy không, vì ngày đó nàng chỉ coi tôi như một bóng người qua đường. Lần gặp này, có mẹ nàng ở nhà, hỏi ra mới biết, gia đình nàng và gia đình tôi là đồng hương rất gần khi còn ở

Bắc, cùng huyện Lục Ngạn, hai gia đình chỉ cách nhau hơn 3 cây số. Ba nàng là ông Lương Văn Bình, từng là lý trưởng của xã Tam Ry, nên người ta gọi là ông Lý Bình, ông là một “đại địa chủ” của miền Bắc bấy giờ. Còn ba tôi là Cao Văn Phấn, cũng từng là lý trưởng của xã Chi Tác, nên người ta gọi là ông Lý Phấn, hai ông từng biết nhau.

Từ đó tôi nại có là đồng hương gần ở Bắc, nên tôi thường tới lui thăm cụ Bà, và cũng để có dịp gặp Nga làm quen. Cụ bà có dáng dấp đôn hậu và giọng nói ôn tồn giống mẹ tôi, nên tôi kính mến cụ như mẹ tôi.

Thời gian trôi đi, một hôm nàng và tôi “Bốn Mắt Bốn Chạm Nhau, Và Như Hiểu Ý Nhau”, tôi mạnh dạn xin phép cụ bà và mời nàng đi chơi, nàng nhận lời ngay không do dự. Chiều ấy, nàng cùng tôi sánh vai qua khung cửa, thế là “Bắt Đầu Một Cuộc Tình”. Sau đó tôi tiếp tục mời nàng đi chơi mỗi cuối tuần, nàng đều vui vẻ nhận lời.

Là một quân nhân của Binh Chủng Thủy Quân Lục Chiến, một lực lượng Tổng Trừ Bị, nên từ Bến Hải tới Cà Mau, từ Cao Nguyên xuống Duyên Hải, đối với tôi, đâu cũng là nhà, đâu cũng có vết chân tôi, tôi rất hài lòng với những bước chân sông hồ của tôi. Là lính, tôi luôn xa Saigon vài tuần hay vài tháng là thường, nhưng dù đi tới đâu, tôi không bao giờ quên gửi thư, gửi hình về cho nàng. Sau này có lần nàng nói: Trước đây, khi nhớ đến tôi, nàng thường lấy hình tôi ra coi, lấy thư tôi ra đọc lại, rồi nàng khen tôi viết thư tình hay. Tôi cười và hỏi: Như vậy là em yêu thư tình của anh, chứ con người anh, em đâu có yêu, phải không? Em cười, không đáp!

Có những dịp, tôi từ nơi hành quân về Saigon, dù chỉ vài giờ, biết không có thời gian thăm em tại nhà, tôi tới ngay sở làm của em để gặp. Từ nơi hành quân về, với quân phục tác chiến, ngụy trang màu rằn ri sồng biển, cùng

giây trận, mũ sắt, áo giáp, súng đạn bên người, với bộ mặt sạm đen bởi nắng gió, đúng là một người lính của chiến trường, một chiến sĩ của lòng em! Em vui gặp tôi, nhưng chắc em cũng cảm động, vì đã thấy đích thực một người lính của chiến trường ra sao, em thấy đời lính thật gian nan, lao khổ, từ đó, em thương lính nhiều hơn và thương tôi nhiều hơn.

Thời gian êm ả trôi, một hôm tình cờ tôi gặp em nhà anh Trương ở Thị Nghè, nhưng không như mọi lần trước, khi thấy tôi em cười vui và chào tôi: “Anh”, mà lần này, thấy tôi, em quay mặt đi. Tôi bước lại gần gọi tên em, em không trả lời mà bỏ ra cửa đi về. Tôi theo ra cửa, rồi tới đầu nhà, tôi gọi: “Nga! chuyện gì đây?” Em quay lại với vẻ mặt lạnh lùng, không vui, định nói gì đó nhưng lại thôi, và tiếp tục bỏ đi. Tôi đứng lại một mình, thần thờ, thắc mắc! Tôi hiểu nàng giận điều gì giữ lắm và muốn cách biệt với tôi.

Em đi cách biệt phương nào?

Bỏ tôi với ngọn trúc đào bơ vơ!

Từ đó để tôn trọng em, tôi sẽ không tìm gặp em và tự nhủ: Cách mặt sẽ xa lòng thôi! Là một quân nhân Thủy Quân Lục Chiến, khoác áo trận rằn ri, nay đây mai đó, với những bồn ba nơi núi cao, rừng thẳm. Đôi khi có dịp dừng chân nơi phố thị đầu đó, có đèn xanh, đèn đỏ, có quán rượu, có thịt rừng, có giọng hát, câu hò, giao duyên đối đáp, những kỷ niệm không vui cũng dễ quên thôi!

Sau tôi hiểu: Từ đâu đó nàng nghe, tôi đã có cảm tình lớn với một thiếu nữ khác trước khi quen nàng, nên nàng muốn chấm dứt để tôi trở lại với thiếu nữ kia. Thực sự, tôi có biết thiếu nữ ấy, nhưng không hề có cảm tình gì cả. Đây chỉ là hiểu lầm!

Em trách làm chi chuyện ngoài đường!

Riêng anh chi biết có mình em.

Bao lâu anh đợi, để em hiểu?

Nuôi tiếc trong lòng chuyện đầu đầu!

Tuy nhiên, tôi sẽ tôn trọng những riêng tư của em. Tôi không tới gặp để phiền lòng em. Và với tôi, tôi cũng không nên nắm chặt, giữ chặt em làm gì cho mỗi một cả hai, hãy coi đó như quá khứ, để quá khứ nghỉ yên!

Trước kia mỗi lần đến với em, tôi luôn bước tới chào cụ bà trước, rồi mới bước tới em. Khi ấy hầu như tôi tới thăm và chào cụ bà mỗi cuối tuần, mà bây giờ đã hơn cả năm tôi không tới. Mặc dù nhiều lúc tôi muốn tới, mục đích chỉ để thăm cụ bà mà tôi đã kính mến như mẹ tôi, nhưng lại ngại gặp em, làm em khó chịu. Sau tôi nghĩ ra: tôi sẽ tới thăm cụ bà vào giờ em đi làm. Giờ tôi chọn hôm ấy là 10 giờ sáng, ắt hẳn em không có nhà. Nhưng lại một kỳ diệu bất ngờ khác, những kỳ diệu thật khó tin nhưng thực sự là vậy!

Ngày giờ tôi chọn lại đúng ngày em nghỉ, không đi làm. Bước vào nhà thấy nhau, cả em và tôi cùng ngỡ ngàng. Tôi ngỡ ngàng đến lặng người. Có lẽ em ngỡ ngàng và xúc động hơn tôi, vì đã cả năm cách mặt xa lòng. Như thường lệ, tôi bước tới chào cụ bà, rồi bước tới gần em, nhìn em tôi nhẹ nhàng khẽ hỏi: Sao? Còn giận gì anh không? Có lẽ lúc này nàng đã hiểu rõ tôi hơn, nên nàng thanh minh: Đầu có, em đâu có giận gì! Tôi hiểu gặp lại nhau em thực sự xúc động, giọng em rung rung. Con gai là vậy mà! Hỏi chuyện qua lại vài câu, cuối cùng tôi khẽ hỏi: Em muốn đi chơi với anh chiều nay không? Em trả lời ngắn gọn: “Đi”.

Thế là chiều ấy em và tôi lại sánh bước qua khung cửa, và cuộc tình tưởng như đã dứt, nay được em nối lại.

Chiều nay có nhiều mây hồng thế?

Lũ lượt từ xa kéo nhau về!

Chiều ấy đi bên em, có mùi hương thoang thoang tiết ra từ mái tóc, làn da người con gái. Có nắng ấm của mùa Thu đang lên. Có gió chiều huu huu thổi nâng tà áo em. Vài sợi tóc

mây bay bay chạm má, chạm môi em. Tôi liếc nhìn ngang, một hình ảnh tuyệt đẹp của một cô gái Việt. Lòng tôi thực sự rung động và thương em nhiều hơn. Tôi thì thầm: Nga em! Anh không thể thiếu em trong cõi đời này!

Hai chúng tôi đi dưới hàng cây bên đường, có nhiều lá vàng rơi bay là đà trên mặt đất. Tôi và em tiếp tục dạo trên lề đường quanh chợ Bến Thành. Tới một góc đường thì phố lên đèn, sáng rực cả khung trời. Góc đường này cũng là trước cửa một tiệm kim hoàn. Những vàng, bạc, kim cương, đá quý. . . long lanh rực sáng. Thành linh em hỏi tôi: Anh có mang tiền theo không? Không để tôi kịp trả lời, em ôm cánh tay tôi kéo vào tiệm kim hoàn này. Em chọn 2 chiếc nhẫn giống nhau, bằng nhau. Em thử một chiếc vào tay em, vừa vặn. Chiếc nhẫn thứ hai, khi ra khỏi tiệm, em kéo tay trái tôi lên, và đeo vào ngón áp út tay tôi, cũng vừa vặn, em hài lòng và nói:

— Kể từ nay em là của anh rồi.

Tôi thực sự sung sướng và cảm động! Chuyện này đã 52 năm (từ 2 năm trước ngày cưới), cách đây không lâu, tôi lập lại chuyện này, nhưng em không nhớ em đã nói vậy. Chiếc nhẫn này tôi đã đeo 52 năm. Còn chiếc nhẫn em đeo ngày ấy, em đã đổi 2 lần và bây giờ em không đeo gì cả. Vì ngón tay em mỗi ngày một mập hơn!

Tuy đã đeo nhẫn và xác nhận hai người là của nhau cả năm, nhưng tôi vẫn không giám nghĩ đến đám hỏi hay cưới, vì còn tay trắng, nhưng em mạnh dạn hơn tôi, em giỏi hơn tôi! Một hôm em bàn với tôi, rồi tôi và em cùng đồng ý chọn ngày làm đám hỏi.

Vì tôi là lính, vụng về việc mua bán, nên em đã cùng tôi đi đặt mua bánh và trà làm quà báo tin cho thân quyến và bạn hữu. Bánh và trà chúng tôi đặt mua tại nhà hàng Bảo Hiên Rông Vàng. Đám hỏi của chúng tôi thực hiện tốt đẹp. Tôi rất hài lòng với nhà hàng Bảo Hiên

Rông Vàng về cách tổ chức việc giao bánh và trà cho nhà gái: 5 em thiếu niên khoảng 15, 16 tuổi, đồng phục áo dài đen bưng những khay bánh và trà. Khay và chup đậy được sơn son thếp vàng, còn phủ trên mỗi khay một khăn thêu màu đỏ, màu vàng rất đẹp mắt. Bà con hai bên đường ra coi. Vài người nhìn tôi, miệng cười, tay vỗ, tôi hiểu họ đang chúc mừng cho tôi.

Rồi cũng gần cả năm sau đám hỏi, tôi vẫn không giám nhắc đến đám cưới, vì vẫn còn tay trắng, lại không một mái nhà. Một hôm em nói:

— Sở em làm, người ta cứ hỏi bao giờ đám cưới, làm em không biết trả lời ra sao.

Em luôn giỏi hơn tôi, em lại bàn với tôi rồi em và tôi đồng ý chọn ngày 14-12-1963 (Tức 29-10-Quý Mão), là ngày lễ cưới. Tiệc cưới chúng tôi định chọn nhà hàng Đồng Khánh, bên đại lộ Trần Hưng Đạo, nhưng nơi đây đã có người chọn rồi, nên chúng tôi lại chọn nhà hàng Á Đông, cũng một nhà hàng lớn nhưng nằm sâu bên Chợ Lớn. Tiệc cưới chúng tôi có khoảng hơn trăm quan khách. Giữa tiệc, bác Cao Văn Phái, là bác họ tôi, dẫn hai chúng tôi tới từng bàn, bác chào và cảm ơn quan khách (Bác là đại diện, vì Ba tôi đã mất, Mẹ tôi thì ở ngoài Bắc).

Sau tiệc cưới, chúng tôi không có “Tuần Trăng Mật”, mà chỉ có “Đêm Tân Hôn” ở một khách sạn ngay Saigon. Ngày hôm sau về ở tạm nhà vợ cho đến khi có nhà riêng cho tổ ấm. Sau đám cưới 2 ngày, chúng tôi tới hội đồng xã Phú Nhuận ký giấy hôn thú, có hai anh bạn cùng đơn vị Thủy Quân Lục Chiến để làm nhân chứng cho đám cưới chúng tôi. Ngày hôm sau, một trong hai anh bạn làm chứng ấy, nhìn tôi anh cười và nói:

— Hôm qua ở hội đồng xã, Tâm đã ký một bản án “tù chung thân”.

Tôi chỉ cười không nói, nhưng thâm nghĩ:



40 năm cuộc tình nông

Làm trai, ai mà chẳng phải qua cầu. Nói một cách công bằng, đời có vay có trả, mất cái này được cái kia. Mảnh giấy hôn thú là “Bản Án Tù Chung Thân”, nhưng nó cũng là tờ giấy phép để “Bước Qua Cửa Thiên Đàng!” Nga em! Từ đây em và anh đã thực sự bước vào đời nhau. Em đã hoàn toàn thay đổi đời anh! Cám ơn em, anh đã có một mái ấm gia đình.

Hồi tưởng lại 50 năm trôi qua như một giấc mơ, như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua. Bấy đứa con ra đời gần như năm một. Lớn nên chúng có nhà, có gia đình riêng. Rồi chân thấp chân cao bước vào đời, lại sanh con đẻ cái! Một gia đình có hai người “Một Nam, Một Nữ” của mùa Đông năm ấy, nay thành một bang tộc 30 sinh mạng. Tuy nhiên, trong 7 đứa con, có đứa đến rồi lại ra đi sớm, đi trước cả cha mẹ vì số phận đã định. Trong bang tộc này có 15 em bé được sanh ra, đứa nào cũng ngoan, cũng chăm chỉ học hành. Chúng sẽ lớn lên, sẽ nhập vào dòng đời, tương lai còn đang đợi. Chúng sẽ tùy thuộc vào sự dẫn dắt của

chính cha mẹ chúng!

Những năm tháng trôi qua, em và tôi từ ngày kết nghĩa vợ chồng, với đầy đủ thăng trầm của cuộc sống, cộng với thời thế thay đổi, cộng với vòng quay của bánh xe lịch sử, một cuộc “Di Tản Đồi Đồi”, vô tiền khoáng hậu. Chúng tôi phải ra đi, bỏ lại tất cả. Nơi đất mới, chúng tôi phải làm lại từ đầu, với những khó khăn, nhọc nhằn. Ôi thật là nhiều! Khi đó tôi tự nhủ: Sông có khúc, người có lúc, nhất định ngày mai trời lại sáng! Tôi và vợ con tôi, tay trong tay cùng đi về hướng mặt trời, cùng ngược mặt chào đón một bình minh chan hòa hương sắc. Vợ chồng tôi đã tận lực và ưu tiên tất cả cho các con: Chúng phải đủ no, đủ ấm, đủ học hành, để có được vốn liếng tối thiểu bước vào đời. Lúc này, nhà lớn, xe mới, quần áo đẹp, chúng tôi không hề nghĩ đến. Đặc biệt chúng tôi rất sung sướng và quên đi nhọc nhằn, bởi những lần các con mang về các báo cáo học lực, các phiếu điểm, những bằng cấp trung học, đại học . . . chúng lần lượt mang về.

Vợ chồng tôi cũng học. Học từ báo chí, từ sách vở, từ truyền thanh, truyền hình, và từ các con chúng tôi. Khi các con chúng tôi còn nhỏ, chúng tôi dẫn dắt chúng đi lên. Lúc chúng tôi về già, các con chúng tôi quay lại dẫn chúng tôi tiếp tục đi tới.

Thời gian trôi theo năm tháng, hai vợ chồng đã già đi, em bây giờ không còn là một cô gái trung diện, đóm dáng như xưa, vì thì giờ em dành hết cho gia đình. Nhưng không phải vì thế mà em kém đẹp. Với mắt anh, em vẫn đẹp như xưa. Tôi bây giờ cũng thay đổi nhiều! Không còn là một chàng trai trẻ trung, hào hoa, vui tính như xưa. Lời nói đôi khi gắt gỏng, cộc cằn, khó nghe. Mong em hiểu cho! Có khi vì ảnh hưởng công việc làm ở đơn vị, hoặc ở sở làm căng thẳng, cũng có lúc có tâm sự riêng, hay có khi bất đồng với em, với các con về chuyện này, chuyện kia. Nhưng đó chỉ

Thủy Quân Lục Chiến

là bản tính tự nhiên của mọi người, ai cũng có em ạ!

Thời gian vẫn trôi, các con đã học hành thành đạt, có nhà, có gia đình riêng. Ngoảnh đi ngoảnh lại, tóc chúng ta đã 2 màu. Chúng ta đang ở vào cuối Thu của cuộc đời. Nhưng cuối Thu vẫn còn đẹp em ạ! Thời gian đâu có ảnh hưởng đến tình yêu. Vì tình yêu anh dành cho em lúc nào cũng như thừa ban đầu - không thay đổi! Đối với anh, dù ở tuổi nào em cũng vẫn là một người tình say đắm, em lúc nào cũng chiếm một địa vị độc tôn trong lòng anh. Với thời gian lâu dài, chúng ta đã già, nhưng vợ chồng lấy nhau càng lâu, càng dài thì “Tình Càng Nặng, Nghĩa Càng Dầy”. Chúng ta sung sướng cảm thấy sự hiện diện của người nọ đối với người kia là quý báu. Cảm ơn Trời Phật đã cho chúng ta còn đủ cả đôi ở cái tuổi này!

Bích-Nga em! Hôm nay là ngày 14-12-2013, kỷ niệm 50 năm ngày cưới của chúng mình, anh và em đã sánh vai đi chung trên đường đời. Lăm mươi năm trôi qua nhanh như một giấc mơ. Chúng mình đã có với nhau bao nhiêu kỷ niệm, vui cũng như buồn. Kỷ niệm nào nhắc đến cũng làm anh cảm động.

Trái bao nhiêu thăng trầm của cuộc sống, em lúc nào cũng sát cánh bên anh, chúng ta đã diu dắt nhau vượt qua bao nhiêu chông gai, sóng gió. Có em bên cạnh, anh luôn có cảm giác êm đềm. Anh thực sự xót xa những nhọc nhằn, những hy sinh em đã chịu, và anh sung sướng những ngọt bùi em đã cùng anh chia sẻ. Cuộc sống cũng ví như thời tiết. Có lúc mưa thuận gió hòa, cũng có lúc phong ba bão táp, nhưng nhờ vào tình yêu thương vợ chồng, tình yêu thương các con, các cháu, chúng ta đã vượt qua tất cả, và con thuyền hạnh phúc vẫn êm ả xuôi dòng.

Hôm nay ngòi nhớ lại quá khứ, quãng đời 50 năm mà chúng ta đã trải qua bên nhau, anh không khỏi cảm động. Cảm ơn em đã đem cho anh hạnh phúc này. Cảm ơn Trời Phật, cảm ơn Tổ Tông để anh đã có em là “Người Tình Trăm Năm!”

* * * * *

Xin trân trọng cảm tạ tất cả quý vị đã đọc, đã chia sẻ những tâm tư “50 Năm Cuộc Tình” của chúng tôi!

MX Cao Văn Tâm.



10 NĂM, 7 ĐỨA CON RA ĐỜI



ÔNG, BÀ và 15 CHÁU NỘI, CHÁU NGOẠI